

**Беседа Владике Николаја на заупокојеној Литургији испред одра блаженопочившег
Владике Артемија. Манастир Нова Никеја 23. 11. 2020. године.**

Окупили смо се овде благодаћу Божијом. Окупили смо се да се помолимо Богу за покој душе нашега духовника, Епископа Артемија Рашко-призренскога епархије у егзилу. Наш духовник, Владика Артемије, стално нас је окупљао, окупљао и сабирао, поучавао и речима и писаним текстовима – књигама, а суштински и највише нас је поучио примером свога богоугоднога живота ревноснога епископа, монаха и хришћанина. Ревност беше и мудрост беше апостолска и светоотачка. Сав је био предан Господу Христу. Био је слуга Цркве као што свети Ава Јустин Ћелијски, духовник његов, каже: „Шта су апостоли? – слуге Цркве.“ И Владика је био истински слуга Цркве, истински слуга Пресвете Тројице, смирени, кротки.

Али у својој личности спојио је кротост јагњегу и снагу и одлучност лавовску кад је било потребно да се брани вера Православна. Кад је било да се ревнује за свето предање, за Свето Јеванђеље, био је прави лав. Једноставно, он је нас учио својим примером истинскога богоугоднога живота и кад је говорио неке обичне ствари и чак кад није говорио оно што је из Јеванђеља, већ из обичног световног живота. Сви смо чинили напор да чујемо сваку реч. Он је имао такво расуђивање и знао је време и место и начин како рећи реч и поучити ближњегу свога.

Поучавао си нас, Аво, и сад нас поучаваш. Једном, овде како мирно лежиш пред нама, твоје тело „које је од земље и отићи ће у земљу од које је саздано“, а дух ће ићи Богу који га је дао. Отићи ће твоје тело, остаће овде у Божијем селу Лелићу, у овој земљи, земљи села овога где си одрастао и овце чувао. Наш Владика је причао да је замишљао кад је овце чувао да ће овде бити, желео је да буде овде на овој њиви, на овом имању, да буде подигнута једна дивна црква. Манастир је већ поникао и капела ова овде носи име Светих Отаца, Никејских Отаца Првог Васељенског сабора. Ништа није случајно. Владика је спојио ту апостолску и светоотачку ревност у себи и ова капела носи име, дично име, дивно име, симболично име и поучно име свима нама. Посвећена је Никејским Оцима Првог васељенског сабора.

Како је све дивно Бог уредио у животу овога Божијегу угодника. Он се много трудио, а Бог га је благосиљао. Благосиљао га је Господ и укрепио да све поднесе, да све претрпи. Велику је духовну снагу имао. То смо осећали. Свака његова реч била је на месту. Свака његова реч допирала је до срца наших. Када смо се овако окупљали када је он беседио, он је говорио: „Ево, ја и деца коју ми даде Бог“.

Ево, Аво, и деца твоја и народ овај Православни српски који ти даде Бог. Истински си Богу служио. Много си се трудио. Многошта претрпео. Баш онако како си нас учио – то си прво испунио па онда и нама саветовао. Имала је снагу свака реч и сваки поступак. Све је било поучно. Све је било у духу Православља. Све је било светоапостолско, светоотачко, светопредањско. Често си говорио, као духовник наш, да је духовник најблаженији кад његова деца живе у миру, у братској слози, у љубави и у миру. Ми смо се трудили да тако буде и да тако чинимо и да те тако увек обрадујемо. Било је и наше непослушности, ми то знамо, али кадгод смо тражили опроштај

увек си нам у срцу опростио, а само неки пут си нас поучавао и говорио да нас подсетиш, Аво, да не тражимо опроштај тек тако формално и површно, па си говорио: „Докле ћу да опраштам?“ да нас подсетиш да се чувамо греха, да се чувамо свакога зла „јер ништа нечисто неће ући у Царство Небеско.“

Живот свој, Аво, и пре монашења и од монашења сав си посветио Богу и служби Цркви и ближњима. Богу и ближњима служио си, Аво, ревносно, трудио се и оставио нам пример. Ништа друго, пример тај, живота твога монашкога и светоотачкога, епископскога је нама пример, нама поука. Трудили смо се да те не ожалостимо за живота овде на Земљи. Трудићемо се и сада да ништа не чинимо оно што ти ниси волео, што није Богу угодно, што ти ниси волео да ми чинимо. Трудићемо се. Молићемо се Богу за покој душе твоје. Ево, и данас смо се окупили на овој Светој заупокојеној Литургији. Помолили смо се Богу и осетили смо да је „блажен пут којим данас идеш, душо, јер ти је припремљено место покоја.“

Да, блажен је пут којим иде душа нашега духовника, Владике Артемија, и верујемо и осећамо да је припремљено место покоја. Место покоја „тамо где нема ни бола ни туге ни уздасања него где је живот бесконачни.“ Амин.

Бог душу да прости нашем духовнику, Владици Артемију. Бог да му душу прости и подари Царство Небеско.